

Han kom inn i livet mitt som en rus. Ja, en rus. I mitt eget hode, i mine tanker var han akkurat det jeg trengte. Han tok kontakt først, men jeg lot være å vise affeksjon og interesse. På grunn av ryktet hans ville jeg ikke omgås med ham. Kanskje det som gjorde ham og livet hans så tiltrekkende? Ja, det var kanskje det.

Det var som å kjøre på en vei der det plutselig dukket opp ett stup. Og før jeg nådde å tenke meg om falt jeg.

Mine humørsvinginger og tanker forandres så ofte at det grenser til en diagnose, og mye på grunn av det ødela jeg ham mer enn det han hadde klart selv.

Endte opp med å sitte i armkroken hans, full, på alkohol og begjær. Før jeg visste ordet av det hadde jeg klippet litt i tauet som holdt alt gående. Før jeg visste ordet av det var det ikke bare hendene våre som var omslynget.

Jeg var usikker, hodet mitt ropte ut etter hjelp, ba meg om å stoppe. Jeg hadde gått for langt allerede. Sansene, og hjertet om du vil. . . De ropte etter mer.

Jeg ga dem mer, jeg gav ham mer, samtidig som jeg tok mer. Ja, jeg ble forelsket, slik som jeg aldri hadde vært. Det var forbudt, det var ufattelig skummelt og ikke minst, det var med en som så meg som den jeg var, som var så ufattelig lik meg.

Etter den kvelden, snek vi til oss kyss i mørke smug. Situasjonen var så klisjé og pirrende som man får det til.

Det er så utrolig vondt og sårt. Ett sår som aldri vil gro.

Jeg elsker ham. Og blir kvalm av tanken på ham samtidig. Om det kommer av hat eller det at jeg elsker ham, vet jeg faktisk ikke.

Jeg fikk en pille hos ham en dag. Dagen etter å ha åpnet meg opp for ham, men bare om hvordan jeg hadde det, der og da. Hadde hatt det siste året. Innerst inne visste jeg at det var galt, ufattelig galt. Jeg valgte den gale veien, men det var så mange fine stoppesteder langs denne veien. At jeg kunne ha en så stor mangel på impuls kontroll ante jeg ikke selv en gang. Innerst inne lengtet jeg etter det, kjenner det ennå. Lengter etter rusen, fra ham og dopen.

Det ble ikke flere piller, heller røyk. Sterkere enn tobakk vel og merke.

Jeg mistet helt ærlig tellingen på hvor mange ganger jeg røykte den ene dagen der, jeg vet bare at i rusen var jeg lykkelig. Jeg vet at om jeg kunne hadde jeg satt den dagen på repeat, for det var en av de dagene der jeg var lykkeligere enn lykkeligst!

Jeg lot ham håpe at vi kunne være oss, jeg lot meg selv også håpe. Men jeg visste så inderlig at det aldri kunne bli noe, men alt gikk for langt. Altfor langt.

I tillegg til å være en tenåring stappet full av hormoner, depresjoner, ambisjoner og drømmer skulle jeg kunne stole på min egen dømmekraft? Og alt sto i mellom følelser og fornuft. Herregud så klisjé. . .

Til slutt var ikke valget mitt. Som sagt, stupet kom, og jeg falt. Livet jeg hadde bygget opp og planlagt tok en stor vending. Forbud mot å leve på en måte, og han jeg hadde stolt på og støttet meg til ble tatt ifra meg. Han fikk gjennomgå, fra venner som mente det var hans skyld at jeg gjorde det jeg gjorde. Det var han som tilbød, men jeg tok i mot. Jeg trakk dritten ned i lungene.

Jeg ødela det som faktisk hadde en sjanse. Og ikke minst, jeg mistet den eneste personen som jeg har trodd på når han sa at han elsket meg. For han ville faktisk gjort alt for meg. Han sa det, og jeg trodde på ham.

Alt som står igjen mellom oss nå er bitterhet og null tillitt.
Vi ødela det sammen egentlig, kjørte oss utfor stupet.